

ΓΡΑΜΜΑΤΑ — I

Ζώντας τώρα στον κόσμο, όπως τον νομίζουμε, ανεξάρτητοι κι ερωτικά, χαρούμενα ελεύθεροι, δε μπορεί παρα να διωνούμε και τελικά ν αφηνομαστε απλα και ξεκαθαρα στην πραγματικοτητα που η φυση μας η ιδια πραγματοποιει. Αυτη ομως η πραγματικοτητα της δεν ειναι σιγουρα ο,τι οι τεχνες κι οι κατασκευες μας λενε. Αναγνωριζουμε αμεσα, ερωτικά, ελευθεροι οντας πως η γλωσσα μας ειναι κατασκευή.

Γλωσσα μας ειναι θεβαια αυτο το συμπαν αδικαιωτης, μακρινης (κι ασχετης) απο τα πραγματα πνευματικης κατασκευης, που χωριζει τα αχωριστα και μολις δεχεται ν αναφερει τα «παλια και ξοφλημενα» μονο σα θεμα (ιδιορυθμα) επιστημονικης μελετης, να μελετησει τ ανατολικά πραγματα (φοκλορικά η εθνολογικά: ακινδυνα) και να εξασφαλισει στον περιεργο χωρο της, οπου ερωτας, ζωη, θανατος, πραγματικοτητα κι ο,τι αλλο εχει καταντησει απο πραγμα, γραμματικο ειδος, διασπώντας και διασπώμενη.

Ομως αυτο δεν ειναι γλωσσα και δεν εχει πραγματικά να κανει μ εμας. Για να το καταλαβουμε και να δικαιώσουμε ετσι πνευματικά το δίωμά μας, πρεπει πρωτ απο ολα να ξεπερασουμε τις κατηγορίες της σκεψης μας, ολες και καθε ειδους, παλιες και νεες, «δυτικές» (σιγουρα κι οριστικά ξοφλημενες) κι «ανατολικες», «πρωτογονικες» κι αισθητικες, λογικες και ο,τι αλλο: πρεπει να γινουμε θρησκευτικοι: φυσικοι: πραγματικοι: οντα' να γινουμε η θρησκεια μας. Να νιώσουμε πως μοντερνο, συγχρονο κλπ. δε σημαινει τιποτα. Πως, πραγματικά, το τιποτα ολων αυτων μονο μπορεί να μας αφησει ελευθερος στην πραγματικοτητα.

Αυτη την πραγματικοτητα που ειμαστε οταν δεν εχουμε ακομη ξαναμπει στο καλουπι μας νομερο ταδε (η: της λογικης, των αναγκαστικων σκεψεων, της ανατολικης εναλλαγης κλπ.). Οταν ειμαστε του ερωτα, οταν στ ονειρο ολα ειναι αληθινα, πραγματικά, χωρις ρηγματα, σ ενα επιπεδο ποικιλων και αναριθμων, οικειων αλλα οχι γνωστων πραγματων, νεων αλλα φιλικων, αγαπημενων αλλα ελευθερων και προσωπικων, μονο γιατι ειναι απροσωπα, οντων. Οταν, επιτελους, ολα ειναι απλα και αμεσα, χωρις ζωη και θανατο, υλη και πνευμα, μυσηη και διαισθησεις, χωρις την παραμικρη εγνοια για τιποτα του ειδους των αναγκαστικων κατηγοριων (φιλοσοφικων, «σοφων», πολιτικων), με τις λεξεις πραγματα αναπτυσσόμενα οχι σχηματικά αλλα ζωικά, πραγματικά, με τη γλωσσα ελευθερη σ εμας και μ εμας - οταν ειναι ολα γυμνοτατα σαν το ωραιο γυμνο σωμα της η σαν το ωραιο αγαλμα που τερπεται: (οχι μ εμας, οπως καταντησαμε αρχαιολογοι) .

Απ αυτη την ερωτικη γυμνοτητα μπορούμε να δουμε και να μιλησουμε απλα, ζωντανα και οικεια για ο,τι να ναι, ποιητες γραφτοι, η, το ιδιο ξενοιαστα, ζωικοι, παντα ερωτικοι. Μεσα σ αυτη την επιπεδη απλοτητα, οτι κι αν δουμε κι αν πουμε απ οσα εχουμε καταντησει να εχουμε και να ειμαστε, ξεχωριζει ξεκαθαρα στο χωρο και φαίνεται τι στ αληθεια (οχι ειναι) δεν ειναι.

Κοιταξτε τις κοινωνιες μας: Αμετρητοι (και δυστυχως μετρημενοι) ανθρωποι που δεν αξιζουν ουτε μια στιγμιουλα το θαυμα, χωρις ακουμπημα κι αισθηση απ το πραγμα, που ζουν χωρις πραγματα και φευγουν χωρις μνημη. Επιστημες ανιερεις, ανυποστατες στ αληθεια κι ανεστιες, που δημιουργουν απο τα πραγματα μελετώντας και μενοντας στα περι των πραγματων κι εχοντας σ αναξια χερια την ιερη πραγματικοτητα των εργαων. Γλωσσα, γλωσσες καρφωμενες φρασεις, λεξεις γραμμενες στο κενο, οχι στ ωραιο δημιουργικο τιποτα που τις ζωντανευει και κινουνται ελευθερες, αναπνεοντας στα πνευμονια μας ολο αιμα καθαρο, α ξεχωριστες απο αλλες λεξεις κι απο τη γλωσσα, με προσωπο την αλλαγη τους μονο. Με μας ερημους, χωρις ερωτα, με ζωη του θανατου, με ανθρωπους γυρω μας της ακατα-

νοητής μοίρας, με παιδιά που τα χαλαμε, βαρβαρα, αναισθητα, χειρονομώντας στο κενό της ψυχής μας, χωρίς φύση κι όλο απορίες — χωρίς την πιο στοιχειώδη ικανότητα να νιώσουμε πως το δεν ξέρω και κάθε μύηση είναι μόνο η πιο θετική περιγραφή του είμαι φυσικός και δεν απορώ με τα «περιεργα» και «τα θαυμάτα της φύσης»: χωρίς ούτε την ικανότητα να είμαστε στο ελάχιστο αξίοι του «ζώου» και του «φύτου» δίπλα μας, που ζουν την πραγματικότητα οντας πραγματικότητα και μας κοιτάνε, μιλάνε, όπως όλα μιλάνε οντας.

Κι όμως, αντί για οντα, ευκολα κι άνετα μπορούμε να είμαστε πραγματικοί. Να μη φοβόμαστε το πραγματικό, να συνεχίζουμε το όνειρο, να ερωτευόμαστε, να αγγίζουμε, να είμαστε πραγματικά γλωσσικοί.

Οντας έτσι γλωσσικοί, πως να δεχτούμε όσα λέγε; Όλα όσα λέγε, όσο παλιά κι όσο νέα κι όσο αναγκαστικά, τις οποίων ξοδεμένες ανασές! Δεχομαστε αυτό που είμαστε κι όλους κι όλα, χωρίς όρο, ερωτικά. Χωρίς φόβο, με λαχτάρα για κάθε ανθρωπινό και πραγματικό, χωρίς ηλιθίες παρερμηνείες και στραβομελέτες των αγαπημένων σοφών του κόσμου και των πραγμάτων.

Αν αξίζει να γραφεί κανένας χαρτί και να κάνει «περιοδικά», το να τα λείει (τυπωμένα, εστώ, από καθαρά αγαπητική διαθεση), να μιλάει έτσι γι' αυτά, είναι ένας δικαιωμένος λόγος. Τι λέτε;

ΛΕΞΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ

Αριθμοί

A

1. Οι αριθμοί είναι μορφή της ποιότητας όπως η ποιότητα είναι μορφή του α-ποιού.
2. Οι αριθμοί λοιπόν είναι αριθμός, δηλαδή μορφές της ποικιλίας της πραγματικότητας, που μπορούμε έτσι να την πούμε ένα ή πολλά, ενώ δεν είναι ένα και πολλά — ή, εστώ, είναι ένα και πολλά.
3. Οι αριθμοί μπορούν να γυμνωθούν από ουσιαστική μορφή, μένουν όμως έτσι παραλλαζόμενη ουσία, που δείχνει ακριδώς τη δυνατότητα γυμνοτητας, την ουσιαστική γυμνοτητα των πραγμάτων.
4. Όπως κάθε γλωσσική παρουσία, γενικότερη (εναρθρός λόγος, γραφή, υλικότητα) ή ατομικότερη (λέξη, φράση, άτομο — μορφές παραλλακτικές κι όχι στ' αληθεία γενικές ή ειδικές), οι αριθμοί έχουν το νόημα της μορφής τους. Έτσι παριστάνουν το κάθε τι και παίζουν με το κάθε τι, ηχούν το κάθε τι και αναμένουν το κάθε τι (σιγούρο, πιθανό ή αδύνατο).
5. Ο ήχος των αριθμών είναι από τους πιο γυμνούς, αν δε συλλαμβάνονται νοητικά. Το πλήθος τους και οι σχέσεις τους είναι ερωτικά, ευτυχισμένα, ατελειώτα και τέλεια.

B

1. Οι ρυθμικές μορφές των αριθμών, αμέσες ή εμμέσες, καθαυτές δηλαδή η διαμορφωνόντας διάφορα μεγέθη, είναι ενιαίες, γυμνές και γυμνώνουν γλωσσικά, οτι πραγματοποιούν.
2. Η ψυχρή αριθμητική επιστήμη είναι ένα κοσμικό παιχνίδι με φορείς η ενεργούμενα της εμάς και τα πράγματα.
3. Τα πράγματα, εμείς και οι αριθμοί κάνουμε μια δυνατή, υπαρκτή ενότητα.